

Udgiver: Peter Ed. Beson.

Kunsten at forlænge Livet.

Der er mange, som har troet paa den Kunst, om just ikke alle har tænkt sig de rette Midler. I Widdelalderen troede man saaledes temmelig almindelig, at man kunde forlænge Livet, saa meget man ønskede; det gjaldt bare at finde den vidunderlige Kogeliv, som skulde gjøre det. Og saa ledte man og ledte, men ingen fandt den. — Og dog findes der sige en Elixir, som kan gjøre store Ting, om den nu just ikke rækker saa langt, som man troede i gamle Dage. — Professor Humphry i Cambridge har gaaet en ganske praktisk Vej for at søge den. Han har nemlig samlet nysgjertige Reddeleiser om henimod 600 gamle Folks Levener, og saa har han af det søgt at finde ud, hvad det er, som kan have bidraget til, at de har levet længere end Folk flest. I denne hans Samling er 66 over 100. Og han kommer til følgende Resultat:

Menneffene kan blive ældre end de bliver: det kommer bare an paa det Liv, de fører. Og de kan blive det i alle Samfundsklasser og under de forskjellige Systemer, aandelige som legemlige. Alligevel er det en Kendsgjerning, at forholdsvis findes de fleste gamle Folk i de økonomiske mindre gunstige Stillede Klasser. Den berømte Læge siger derom: Det, som her først maa paatrænge sig en, er, at den Udbrændelighed, der Maadehold og den mindre Ualebning til Udfelelse, som er saa vigtig for et langt Liv, fra Barnommen af bliver paatruget de fattige paa Grund af deres tarvelige Kvar og derfor tidlig bliver til Vane. Netop det modfatte er Tilfældet med Ungdommen i de høje Klasser. Der gives neppe nogen større Fare for deres Udbrændelighed og deres Udgifter til at opnaa et langt Liv, end den Ualebning, de har til at kunne give efter for et overdaadigt Liv og de Fristelser, der derved udvirket for.

Paa hvilke Omraader er det nu disse Menneffer har vist sig Maadehold end fordelagtig? Jo derom siger Forfatteren: Her findes vi et stort Maadehold i Spijs og Drikke. Af dyrt Føde tog store Parten kun lidet til sig og i Nydelser af spirituose Drikke findes vi Vidnegyrd om afgjort Maadehold.

Et Maadehold i Mad og Drikke en nødvendig Betingelse for et langt Liv, saa viser det sig ogsaa, at Ophold og Bevægelser frisk Luft har været noget, som disse gamle Mand og Kvinder, hvis Liv Prof. Humphry har søgt at trænge ind i, har forstaaet at sætte Pris paa, og det ogsaa da, om deres Blevstidelse ikke egentlig har været Ophold i fri Luft med sig. Han siger selv derom:

Et interessant Led i Underfølgelsen var Friluftsvandring. Enen og Vanden til at tage saadan Bevægelser er altid blevet betragtet som i højeste Grad gunstigt for Sundheden og et langt Liv. Og de Svar, jeg har modtaget om alle disse gamle, staar fuldstændig i Overensstemmelse med denne Antagelse. Med saa Undtagelser har jeg fundet, at saadanne Vandring har været en Vane hos dem, som har opnaaet en høj Alder. Naar man ogsaa finder, at de allerfleste af dem har staaet tidlig op og er gaaet tidlig i Seng — de fleste lidt over Kl. 8 —, saa er det noget, som harer sammen med det Friluftsliv, de har ført.

Paa samme Tid, som Humphrys Undersøgelser viser, at mange af dem, som har naaet en uforudsigelig høj Alder, ogsaa har gjort Arbejder, som harer til de første, der er gjort — han nævner f. Eks. Michael Angelo, Titian, Voltaire, Gøthe, Victor Hugo, Chevreuil, Harvey, Cherubini, Hayden, Gluck osv. —, saa mener han dog, at en Hovedbetingelse for et langt og sundt Liv er saa vel paa legemlige som paa aandelige Omraader at sætte Tæring efter Næring. For sykkelse maa holdes inden Grænserne for vor fysiske Indtægt; vi maa ikke ubesindlig tære paa vor Kapital. Endog de fysiske Stærkeste paadrager sig ofte alvorlig Fare ved under Kappetriden at overanstrengende vigtige Organer. Og naar de stærkeste, de, som vinder, ofte faar lide, hvilken Skæbne maa saa ikke være de Svagere, dem, som taber? Der gives mange unge Mand af forholdsvis saag Regemstyrke, men med Energi og bestemt Villie, som ved at lappes med dem, der fysisk er deres Overmand, paadrager sig alvorlig Skæbne, en Skæbne, som kan unngaaes Opmarksomheden til langt ind i Livet, indtil saa det ødelagte, kraftløse Maskineri altsaa tydelig peger hen paa ubesindige

Overanstrengelser og Misbrug af Kræfterne.

Hundrearinger findes derfor ogsaa især blandt dem, som har levet et roligt, stille og usforstret Liv, og som aldrig har været udsat for stærkelige eller legemlige Forskyrrelser.

I nær Forbindelse med dette det rette Spare-system paa disse Omraader hører det at kunne føde og sove godt. Det er en af Grundbetingelserne for et langt og friskt Liv. Af de 66 Hundrearinger kjender Professor Humphry til, hvorledes 54 af dem har haadt det med Hensyn til dette Punkt. Og det vil ikke forundre nogen, siger han, at høre, at næsten alle har været gode Sovere, om deres Vaneer ogsaa fra et tidligere Tidspunkt i dette Liv selvfølgelig for enkleste Bedkommende kan have ændret sig adskilligt.

Et væsentligt Bædd for Opnaaelsen af et langt Liv er et roligt, lidenskabsløst, men handkraftigt Sind og et let Humør, noget, som ogsaa til Overflod bevises af Prof. Humphrys Statistik. Dette Anlæg, mener han, er uden Tvivl til en vis Grad medfødt og arveligt; men det kan ogsaa udvikles og opstilles ved forstændig Opdragelse, ligesom det modfatte Anlæg holdes tilbage ved ständige Forsøg paa Selvbeherskelse.

Endelig gjør Professoren opmærksom paa, at en god Jordbøjelse hører til det, som engang for alle er en nødvendig Betingelse, hvis man skal kunne blive gammel. Af alle de Svar, han har faaet paa det Spørgsmaal, taler kun nogle faa om en "temmelig god" Jordbøjelse, alle andre om en absolut "god". Ikke en havde daarlige Jordbøjelse. Men en god Jordbøjelse kan vist i de fleste Tilfælde søres tilbage til Diæten — baade Mængden af den og hvad den bestaar af. Jeg henviser med Hensyn til de forliggende Tilfælde til hvad derom staar ovenfor.

Det synes altsaa ikke at være saa svært vanskeligt at opnaa et langt Liv. Ganske tarvelige Regler — og billige: Strengt Maadehold i Mad og Drikke, Luft, et vist Maal paa Arbejder og tilstrækkelig Søv. Og dog — saa lidet det høres, saa er det dog vist: Mængden af Menneffene kan for Tiden ikke lydbestgøres disse forlangender, medens de, som kan det, desværre saa nødtvungne vil.

Et mærkeligt Fotografisk paa en mærkelig Blæde.

British Journal of Photography berettes følgende mystiske Historie fra Fayette Township, Hillsde County:

En Aften gik et voldsomt Tordenvejr med ualmindelig hyppige og stærke Lyn. Kort før Uvejret brød løs, gik Amos J. Biggs, en Farmer, der boede halvvejs

mellem Hillsdale og Jonesville, og som er aldeles skaldet, ud i Vaggaarden for at jage væk nogle Katter, som sloges oppe paa en Brandestabel. De var saa ivrige i Kampen, at Biggs som lige hen til dem og var kun et Par Fod fra dem. I det samme høres et forferdeligt Prag, og en elektrisk Straale slog ned i Brandestablen, spredte den fra hverandre og slængte Kattene i en stærk rigor mortis. Naar undtages en sikkende Jernnemelse og pludselig Sammentræning af Musterner, havde det ingen ubehagelige Virkninger paa Mr. Biggs. Straalen passerede nedover hans Legeme, knuste Uhorvet og Blæden, rev hans Venstre Iffylker paa venstre Ben fra øverste til nedre og rev hans venstre Støple isfyller lige ned til Saalen. Da han kom ind, besvimeede hans Hustru. Farmaten vidste ikke Grunden her til og søgte at bringe hende til sig selv igjen. Det første Ord, hun yrede var: "Al, Edward, den Onde har sat sit Stempel paa Dig!" Han blev nysgjerrig, saa sig i Spejlet og fandt Billede af en sort Kat fotografisk hel og holden paa sin skaldede Bænde. Villedet var fulstændigt, omtrent fem Tommer fra Spids til Spids og fuldstommen forholdsmaessigt. Kattens Tænder, selv Haarene paa Halsen var gjengivet med stor Nøjagtighed. Da deres Nysgjerrighed var tilfredsstillet, søgte de at faa det anstødelige Mærke væk ved saadanne Maad som Sabelud, Sturefand, Binoiger etc., men forjæves. Næste Morgen var imidlertid Fotografiet meget blegnet, og ved Middagstid var det ganske forsvundet.

Stjernesud.

Januar som som et stille mild Vam, bare den nu ikke vil ende, som en vild Væve, som Jordvaalig. Nyaars Dag blev i det hvide Hus helligholdt paa gammel Jeffersonist Stil — ikke befordret for sin Sempelhed, thi alle Ting var af den forstærkede og eleganteste Slags. Overst Dent, Svoger til Gen. Grant, havde Nyaarsdag, fordi han ikke kunde leve længere, han var 73 Aar gammel. Ødelæggelse kommer til en Mand, som døden til en Dren i et Kælle. Hovedet er lidt af ham naar han er lige i Midten af en god Ting. Et New York Blad siger at Gould forærede hør og sine Hver \$100,000 i Fernbane "Bonds" som Julegave. Lord Galesridge, om hvem det siges at han lod sin Datter gaa fra sit Hjem i en uheldige Stilling, har indfaaet \$35,000 for Matthew Arnolds Enke og Datter. Gen Harrison i sine unge Dage maa have haft en forunderlig Emag i Valget af Sovestammerater. Here, som er rede til at benytte at de for sammen med ham, er Herer, som burde være i Lugthuset. Det kunde aldrig have faldet os ind, men det er neppe muligt at bevisene, som de Herer er villige til at aflægge, kan være falske. Ingen Mauder mere Væve værd, end ham, som kan modtage sit Nederlag, som om oan var glad ved det. Der er mange, naar de møder Hindringer og Støffelser, som vil tabe Hjertet og bliver ligesom Høstens visne Blæde der har tabt al Livskraft; medens man isigen møder andre der glad, smilende og spændende tager sit Nederlag med Glæde. Saadanne en Mand maa absolut Gledeland være. Har du sværgt dig fra Drik? Om Du har, vær da forsigtig at det ikke gaar dig galt. Det er bedre at være en moderat Mand hele Aaret rundt end at være lig en Engel for nogle Uger, og derefter at fæle for fulde Sælk med ad forsammeleens og ødelæggelens slibrige Væ. Mange kjender vel Joshua Cantilflower, som for et Aar siden lever sig fra Drik. Han var dengang en Mand, som kunde blive spritig en Gang i Timen og maatte haadige besjæge Blæden hvor han kunde søe Brandevind, men forsvigt var han en godhjeret Mand. Da han især af lagde han at intet andet end en stærk Viljehævedes. Mødre pegte paa ham, som en Model for deres Hver. Prohibitionistene saa i ham et glimrende Eksempel og han var i det hele taget beundret, men det varede kun saa kort, 12 dage efter var han den samme gamle Sphner og er nu i enhver Henseende aldeles ruineret.

For Farmen og Huset.

At udvinde hoormange Bushel Sæd, som dit "Granary" indeholder er ganske let. Du maalet Vængden, Bredden og Højden af Jubbiden og multiplicer dem med hoormange hooretter divideres med 2 og du vil faa Resultatet af hoormange Bushel Sæd, som kan rummes.

Godt Raad for Hønsjehuset. Hønsjehuset skal være tørt, vel ventileret, men ikke saaledes at der bliver Gjennemtræk. Hold Hønsjehuset rent og deffr Gulvet med Afte. Skalf det indvendig en Gang om Maanedne fra 1ste Mars til 1ste Oktober. Giv Hønsene deres regelmæssige Føde, men giv dem ikke for meget. Giv dem intet naar de ej vil løde for at faa det og de vil trives bedre om de en Dag faar Najs en anden Haave og hvede en tredje.

Mad indvudsne Høns saa Kribed saa tidlig om Morgenen, som de vil gaa ud.

Høns med Kullinger bør holdes i jern og især Duce til Kullingerne er 3 Uger gamle. Giv Kullingerne at æde Morgen, Middag og Eftermiddag og bland lidt helt sort Veber i Morgensjoden.

For Høst, som har staaet sig i Jencetraad er en Blønding af 1 Unz Sal-Ammoniac, 4 Unz Eddike, 3 Unz Alkohol, 3 Unz Arnicatinkture og 1 Pint blod Vand godt, hvilket Saaret skal vaskes med 3 Gange daglig og Høsten skal have Hvile.

Kjøkkenet.

Jør at holde kjød frisk om Sommeren buroet det meget omhyggeligt efteres hver Dag og med en ren Væntflud tpræs. Saabaane

WIEBE'S

Hovedkvarteret

— for —

Manufaktur- og hvide Væverfærdigsmæde Klæder,

Fodtøj, Klæder, Tapper, Sengetøj, Gulvtæpper m. m.

er i Wiebes Butik

Enhver søger at komme først, naar Wiebe i

GRAND ISLAND

begynder at uddele sine Godtjød. Der er en

Jagen, Hastværk og Trængsel

inden Sammenlikning efter at komme i Besiddelse af første, Blæde ved vore af Menneffemasjen belejrede Diste. Vi ønske ikke at nogen skal ontkomme i Skinken, derfor kundgjør vi

Godtjød for Alle!

Mit Etablisement er propfuldt af Væver, og enhver Artikel er billig og kommer fra Byen "Godtjødning"

Wiebe har iaar

undertraadt Vare- og Prislister.

Det koster intet at besøge ham. Kom!

Dansk Salgsmand: T. Nielson.

GRAND ISLAND — — — NEBR

SALZER'S WHITE BONANZA OATS advertisement with a list of agents and prices for various locations including Chicago, St. Louis, and New York.

Deres Belærværdighed, sagde Vally ligefrem, jeg har noget tungt paa Samvittigheden og vilde gjerne straffe for Dem! Jeg hedder Vally og er Storbonden Strommings Datter paa Solbakken. Jeg er løbet hjemmefra. Ser De jeg har havt Strid med Gællner-Vincenz og slog ham et Hul i Hovedet, og saa satte jeg Ald paa en af min Faders Læder —!

Præsten slog Hænderne sammen, Gud staa os bi, hvad er det for Historier. Saa ung og allerede saa ond og fordærvet!

Deres Belærværdighed, jeg er ellers ikke ond, nej, det er virkelig sandt, jeg kan ikke gjøre en Flue Fortræd engang, men man har ogsaa behandlet mig saa slet! sagde Vally og saa paa Præsten med sine store, ærlige Øjne, saa at han maatte trø hende, enten han vilde eller ej.

Kom ind, sagde han, og fortæl mig Alt, men lad det Uhyre blive udenfor; han mente Gribben. Vally lod den flyve op i Luften; den satte sig paa Taget, medens Vally gik ind i det lille Hus med Præsten. Han førte hende ind i Stuen. Her var der saa stille og fredeligt. I Alkoven stod der et simpelt Sengestæd med to flammende Hjæter, malede ved Hovedgjerdet; for Præsten var der vor Kjellers og Jomfru Marias Hjæter. Over Sengen var der et Vævandskar af Porcellain og en liden Hylde med Opbyggelsesbøger. I selve Værelset var der endnu flere Hylde med andre Bøger, og en gammel Skrivepult, en brun Træbank bag et stort, maasivt Bord, nogle Træstole, en Bedestammelig lige nede under et stort Kruccifir med en Krans af "Ebelweiss" og et Par brogede Lithografier af Paven og forskellige Helgener. Ned fra Taget hang der et Vur med et Korsnæb. En ældgammel Komode med Messing-Lockhoveder, der bar Ringe til at trække Skufferne ud, udgjorde Pragtsykket i Møblementet. Paa denne Komode var der alleslags smukke Sager. Et Helgenstrin med en udstaaen Helgen, en Glasflaske med et Kristusbarn af Voks, der saa i en Bugge af rød Silke, en Køl af Glas, og en salmet Vulet kunstige Blomster, af dem der forarbejdes saa mange af i Klostrene, i en gul Vase under en Glaslokke. En liden Veste med smaa brogede Muslinger. Et nansekkigt lille Bjergværk i en Flaske og som Midtpunktet i det hele en lille Krybbe af Mos og sunklende Glimmerstene, men fint udfaarne Dyt og Menneffestikler. Desuden var der og nogle smukke Kopper og Kander ved Siden af alle de hellige Gjenstande. Alt var saa rent som om der slet ikke fandtes Stov. Denne Komode, med de forskellige Kunstfager, var det barnlige Alter, som den ensomme Præst havde oprejst for Skonhedens Gud, heroppe, 6000 Fod over Havet og den moderne Kultur. Her stod han vel mangan Gang, naar Sneen hvirolede udenfor, naar Stormen rystede i det lille Træhus, og bes

Haad maa der ikke gjøres for at stille denne uslyrlige Sjæl! Er det Man at løbe sin Vej saadan uden videre? Har jeg da sagt, at jeg vil overlade Dig til Din Skæbne, om jeg end ikke vil beholde Dig her i mit Hjem? Du maa spise Frokost hos mig, thi Menneffet maa spise, og Gud skal vide, det er en lange siden Du har smagt Mad. Senere vil vi da tales ved. Han gik hen til af Vinduerne, som førte ud mod Kjøkkenet og kaldte paa den gamle Tjenestefolk for at hun kunde spise Frokosten istand. Derpaa satte han sig ned til sin smukke Pult og skrev nogle Raame op, paa de Bønder som han kjendte, som brave Folk.

Se her, sagde han, her har Du en hel Fortegnelse paa retfærdige Folk, Kvinder og Mand baade i Dejbalen og i Gurgulbalen; hos dem kan Du da se Tjeneste. Ude mellem Bjergene ved man endnu Intet om Dine Forskæfser, forend man faar vide om dem, kan Du allerede have vist Dig som en brav Pige saa at Folk nok vil trykke et Dje til. Du maa ikke beraabe Dig paa mig; Du jo forresten stærk som en Mand, man vil nok tage imod Dig med aabne Arme. Du kan jo arbejde dygtigt og gjøre god Nytte, naar Du vil. Men Du maa lo at aflyde, man underordne Dig Etik og Brug, ellers gaar det ikke! Jeg forlægger ikke at Du skal vende tilbage til Din Fader og lade Dig spærre ind i Kjøkkenet, thi det vilde være en uærdig Straf, og vilde snarere fordarve Dig end give Dig bedre. Jeg forlanger heller ikke at Du skal ægte Vincenz af Lydighed og Din Fader og blive uslyrlig for hele Dit Liv. Men hvad jeg forlanger af Du, det er at Du skal beherstke Dit vilde Sind i Tjeneste hos brave Folk, i en form, regelmæssig Virksomhed og igjen blive et brugbart Medlem af det menneskelige Samfund. Vil Du love mig det?

Jeg skal forsøge det! sagde Vally med sin urolkelige Uglighed. Naa, det er foreløbigt Alt, hvad jeg forlanger af Dig, thi jeg ved meget godt, at Du med god Samvittighed ikke kan love mere. Men forsig det nu i redelig Villie og tænk bestandig paa, at den gode Gud kaster altfor haardt Træff!

Jeg skal endnu idag gaa hen til Din Fader og søge at overtale ham til at give Dig og udsone sig med Dig eller ialfald ikke forfølge Dig. Underret snart om hvor Du er, for at jeg kan skrive til Dig om hvoreledes at Søge staa sig.

Marianne bragte Frokosten og Præsten læste Morgensbønnen. Ogsaa Vally foldebe andagtig sine Hænder og bad indertig til Gud om at hjælpe hende til blive brav og stikkelig, hun mente det saa alvorligt, hun vilde saa gjerne være god og brav, naar hun blot viste, hvoreledes hun skulde tage fat,